



Sygn. akt II CSK 274/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Dariusz Zawistowski

SSA Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Teresy F.
przeciwko Towarzystwu Budownictwa Społecznego Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością i in.
o zwolnienie spod egzekucji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 listopada 2010 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 października 2009 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania pozostawiając temu
Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy oddalił powództwo Teresy F. skierowane przeciwko wierzycielom prowadzącym egzekucję z nieruchomości położonej przy ul. Północnej nr 36, o zwolnienie od egzekucji tej nieruchomości. W motywach tego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy ustalił, że Teresa i Andrzej F. w dniu 15 stycznia 1983 r. zawarli związek małżeński i pozostawali w ustroju wspólności ustawowej. W dniu 24 kwietnia 1984 r. rodzice męża powódki przekazali mu, w trybie ustawy z

dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 40 z 1982 r., poz. 268), własność nieruchomości położonej przy ul. P. nr 36. Własność tej nieruchomości została wpisana w dziale II księgi wieczystej, urządzonej dla tej nieruchomości, na rzecz Andrzeja F. Wspólność majątkowa małżeńska została między małżonkami zniesiona z dniem 9 lutego 2000 r., postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 22 marca 2000 r. W czasie trwania małżeństwa małżonkowie na nieruchomości dokonywali inwestycji, założyli plantację cisa i aronii, zbudowali deszczownię, a powódka spłacała zaciągnięte na ten cel kredyty również po zniesieniu wspólności małżeńskiej. Komornik, który z wniosku pozwanych prowadzi przeciwko Andrzejowi F. egzekucję z nieruchomości położonej przy ul. P., w dniu 14 września 2004 r. złożył wniosek o wpisanie w dziale III księgi wieczystej istniejącej dla tej nieruchomości, wzmianki o toczącej się egzekucji. Wpisu wzmianki Sąd Rejonowy dokonał w dniu 23 września 2004 r. W dniu 3 października 2007 r. Komornik dokonał opisu i oszacowania nieruchomości. W dniu 11 września 2008 r. powódka zwróciła się do Komornika o przesłanie jej wykazu wszystkich osób i podmiotów, z wniosku których toczy się egzekucja do nieruchomości stwierdzając, że egzekucja narusza jej prawa. Komornik odmówił udzielenia żądanej informacji. Z pozwem w sprawie niniejszej, o zwolnienie od egzekucji nieruchomości, powódka wystąpiła już w dniu 25 sierpnia 2008 r. Twierdziła, że nieruchomość stanowi majątek dorobkowy jej i Andrzeja F., zatem skierowanie egzekucji do nieruchomości narusza jej prawa wynikające ze wspólności majątkowej skoro jest uprawniona do ½ części nieruchomości, przy czym tytułem egzekucyjnym wydanym przeciwko Andrzejowi F. nie została nadana klauzula wykonalności przeciwko niej.

Pismem z dnia 30 września 2008 r. Komornik powiadomił Andrzeja F. o terminie i miejscu pierwszej licytacji, nadto o terminie tych czynności dokonał obwieszczenia w budynku Urzędu Miasta i w budynku Sądu oraz zamieścił ogłoszenia w gazecie „Wiadomości Dnia”.

Sąd Okręgowy rozważając charakter prawny umowy stanowiącej podstawę nabycia przez Andrzeja F. nieruchomości i wskazując na istnienie rozbieżnych stanowisk w orzecznictwie, opowiedział się za poglądem, że umowa zawarta na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym

rolników indywidualnych i członków ich rodzin, jest umową darowizny w rozumieniu art. 888 i nast. k.c. Taka kwalifikacja powoduje, że przekazane gospodarstwo, jako przedmiot wymieniony w art. 33 § 2 k.r.o. (w brzmieniu obowiązującym w dacie czynności) z mocy prawa wchodziło do majątku odrębnego (obecnie: osobistego). Nieruchomość nie stanowi przeto współwłasności powódki i jej męża, stąd zajęcie dokonane w postępowaniu egzekucyjnym nie może być przez powódkę zwalczane powództwem z art. 841 k.p.c. Sąd Okręgowy zwrócił nadto uwagę, że również sami małżonkowie nie traktowali nieruchomości jako majątku wspólnego. Wynikało to z ich stanowisk w toczących się sprawach o zniesienie wspólności majątkowej małżeńskiej i o podział majątku dorobkowego. W sprawach tych małżonkowie nie wymieniali nieruchomości położonej przy ul. P. 36 jako stanowiącej majątek dorobkowy, przy czym w sprawie o podział majątku dorobkowego Andrzej F. nieruchomość tę wprost zaliczył do majątku odrębnego.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy ocenił zachowanie przez powódkę terminu z art. 841 § 3 k.p.c., stwierdzając jego uchybienie. Zgodnie z treścią tego przepisu powództwo winno być wniesione w terminie miesiąca od dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Zważywszy, że termin ten został wprowadzony do systemu prawa z dniem 5 lutego 2005 r. należało przyjąć, że jego bieg rozpoczął się z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej art. 841 k.p.c. i tak liczony znajduje zastosowanie do powództw przeciwegzekucyjnych, gdy zajęcie nastąpiło w postępowaniu egzekucyjnym wszczętym przed dniem wejścia w życie ustawy. Oznaczało to, że pozwana powinna była wytoczyć powództwo najpóźniej 5 marca 2005 r. Sąd Okręgowy wskazał, że do księgi wieczystej na wniosek Komornika w dniu 23 września 2004 r. została wpisana wzmianka o toczącej się egzekucji z nieruchomości, zatem powódka nie może zasłaniać się nieznajomością wpisów. Księgi wieczyste są jawne, a osoba, która nie zapoznała się z wpisami, ponosi ryzyko niekorzystnych tego skutków. Nie dał też Sąd wiary zeznaniom powódki i Andrzeja F., że dopiero w sierpniu 2008 r. mąż poinformował ją o egzekucji również z nieruchomości położonej przy ul. Północnej 36.

Na skutek apelacji powódki skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu oddalającemu powództwo przeciwko wszystkim pozwany za wyjątkiem pozwanej

Kancelarii Adwokatów i Radców Prawnych spółka komandytowa, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 października 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zwolnił od egzekucji udział powódki wynoszący $\frac{1}{2}$ we współwłasności nieruchomości położonej przy ul. P. 36 (punkt I.1. sentencji wyroku), oddalił powództwo w pozostałej części (punkt I.2. sentencji), zniósł wzajemnie między powódką a pozostałymi pozwanymi koszty postępowania (punkt I. 4. sentencji), oddalił apelację w pozostałej części (punkt II sentencji) i zniósł wzajemnie między powódką a pozostałymi pozwanymi koszty postępowania odwoławczego (punkt V sentencji wyroku). Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji z wyjątkiem tych, które wynikły z oceny zeznań powódki i świadka Andrzeja F. co do daty dowiedzenia się przez powódkę o egzekucji z nieruchomości i ustalenia te przyjął za własne, dokonał jednak odmiennej oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego. Umowę z dnia 24 kwietnia 1984 r. zawartą przez Andrzeja F. w trybie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin zakwalifikował jako cywilnoprawną pozakodeksową umowę nazwaną o swoistym charakterze, ściśle określoną co do przedmiotu, podmiotów i formy, której celem nie było obdarowanie następcy, ale uzyskanie świadczeń od państwa. Nie pozwalało to na stosowanie do takiej umowy, także w drodze analogii, przepisów kodeksu cywilnego i kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w zakresie dotyczącym darowizny. Przekazane na podstawie powołanej ustawy gospodarstwo rolne nie było zatem objęte wyłączeniem z art. 33 pkt 2 k.r.o. stąd, zgodnie z regułą zawartą w art. 32 k.r.o., wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków pozostających w ustroju wspólności majątkowej. Przynależność danego przedmiotu do majątku wspólnego następuje z mocy prawa i bez znaczenia są własne przekonania małżonków o przynależności nabytego przedmiotu do majątku osobistego tego z małżonków, który dokonał czynności prawnej nabycia, jeżeli to przekonanie nie jest uzasadnione treścią czynności prawnej lub orzeczenia sądu ustanawiającego rozdzielną majątkową. Zdaniem Sądu, z chwilą zniesienia wspólności ustawowej łącząca małżonków wspólność uległa przekształceniu we współwłasność, do której zastosowanie miały przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych z uwzględnieniem domniemania z art. 43 k.r.o. i przy uwzględnieniu odmiennych

uregulowań z art. 46 k.r.o. Ustanie wspólności majątkowej pociągało za sobą uwolnienie małżonka niebędącego dłużnikiem od odpowiedzialności za zobowiązania powstałe w czasie trwania wspólności i niezwiązane z majątkiem osobistym, co oznacza, że wierzyciel męża powódki mógł kierować egzekucję do jego majątku osobistego oraz do jego udziału w byłym majątku wspólnym co oznacza również taki udział w składnikach tego majątku. W zaistniałej przeto sytuacji powódka mogła być, w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c., uważana za osobę trzecią, której prawa zostały naruszone, mogła jednak żądać zwolnienia od egzekucji tylko swojego udziału w nieruchomości. Zatem żądanie było uzasadnione do udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ część. Odnosząc się do zachowania terminu z art. 841 § 3 k.p.c. Sąd Apelacyjny wyraził pogląd, że skoro powódka wywodzi roszczenie z przysługującego jej prawa współwłasności to „ocena zachowania terminu winna być dokonana według kryteriów wynikających z jej udziału w postępowaniu egzekucyjnym jako współwłaściciela a nie osoby trzeciej”. Zajęcie ułamkowej części nieruchomości wymaga zawiadomienia przez komornika współwłaściciela, po myśli art. 1005 k.p.c. Oznacza to, że dla powódki skutek zajęcia nie powstał z chwilą dokonania wpisu w księdze wieczystej, nie miała ona bowiem statusu osoby trzeciej w rozumieniu tego przepisu. Dla współwłaściciela skutek zajęcia powstaje z chwilą zawiadomienia dokonanego zgodnie z treścią art. 1005 k.p.c. Powódka nie została jednak zawiadomiona w tym trybie przez komornika, nie została też zawiadomiona o terminie opisu i oszacowania, wówczas, w myśl art. 945 § 2 k.p.c., mogłaby zgłosić swoje prawa. Z art. 953 § 1 pkt 6 k.p.c. i art. 947 § 1 pkt 8 k.p.c. wynika, że powództwo powinno być wytoczone najpóźniej przed rozpoczęciem licytacji, zatem należało przyjąć, że dopiero obwieszczenie o licytacji stworzyło domniemanie faktyczne dowiedzenia się przez powódkę o naruszeniu jej prawa. Obwieszczenie o licytacji ukazało się w ogłoszeniu prasowym zamieszczonym w „Dzienniku Łódzkim” w dniu 30 września 2009 r. oraz zostało wywieszone na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w dniu 26 września 2009 r. Tym samym pozew z dnia 25 sierpnia 2008 r., został wniesiony przed upływem miesięcznego terminu, o jakim stanowi § 3 art. 841 k.p.c.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w części uwzględniającej powództwo i orzekającej o kosztach postępowania odwoławczego (punkty I. 1 i 4. oraz

V sentencji) zaskarżył skargą kasacyjną pozwany Skarb Państwa – Urząd Skarbowy. Skarżący zarzucił naruszenie art. 231 k.p.c. przez oparcie ustalenia o zachowaniu przez powódkę terminu do wniesienia powództwa na domniemaniu faktycznym pomimo istnienia bezpośrednich środków dowodowych oraz naruszenie art. 231 k.p.c. przez przyjęcie domniemania faktycznego, że z faktu nie zawiadomienia powódki przez organ egzekucyjny o zajęciu nieruchomości oraz o terminie opisu i oszacowania wynika, że o naruszeniu jej prawa powódka dowiedziała się z obwieszczenia o licytacji zamieszczonego w ogłoszeniu prasowym w dniu 30 września r. i na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w dniu 26 września 2009 r., w sytuacji gdy wniosła pozew w dniu 25 sierpnia 2008 r.

Nadto skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego to jest art. 32 §1 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 stycznia 2005 r. przez niewłaściwe zastosowanie i art. 33 pkt 2 k.r.o. przez niezastosowanie i przyjęcie, że przekazane na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 24 z 1989 r., poz. 133) gospodarstwo weszło w skład majątku wspólnego, a nie majątku odrębnego następcy, art. 56 ust. 1 i 2 tej ustawy przez przyjęcie, że umowę przekazania gospodarstwa następcy należy uznać za umowę odpłatną, art. 841 §1 i § 3 k.p.c. przez błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że skierowanie egzekucji do nieruchomości narusza prawa powódki i że termin do wniesienia powództwa mógł się otworzyć później niż zostało wniesione powództwo a jednocześnie, że termin ten został przez powódkę zachowany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Charakteru prawny umowy przekazania gospodarstwa rolnego następcy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 40 z 1982 r., poz. 268 ze zm.) od dawna wzbudzał spory prawne. Zarówno w apelacji jak i w skardze kasacyjnej zostały przytoczone rozbieżne poglądy prezentowane tak w piśmiennictwie jak i orzecznictwie co do charakteru tej umowy. Rozbieżność ta znalazła odzwierciedlenie w orzeczeniach sądów obu instancji. Sąd I instancji przychylił się do poglądu, że mamy do czynienia z umową, do której stosować należy przepisy o darowiźnie, Sąd II instancji zajął stanowisko, że jest to

umowa posiadająca istotne cechy odróżniające ją od umowy darowizny, co nie pozwala przyjąć odstępstwa od zasady wyrażonej w art. 32 § 1 k.r.o. (w brzmieniu uprzednio obowiązującym).

Rozstrzygając, czy skutkiem zawarcia w trybie przepisów powołanej ustawy przez rolnika z następcą pozostającym w związku małżeńskim, umowy przekazania gospodarstwa, było objęcie przekazanego gospodarstwa wspólnością ustawową w rozumieniu art. 31 k.r.o. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 stycznia 2005 r.), uwzględnić należy, że przepis art. 33 pkt. 2 k.r.o. (zarówno w brzmieniu uprzednio jak i obecnie obowiązującym) majątkiem odrębnym, osobistym, czyni przedmioty nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę z zastrzeżeniem, że spadkodawca lub darczyńca może inaczej postanowić, czyli postanowić, że przedmiot takiej czynności będzie objęty wspólnością ustawową. Wymienione w tym przepisie zdarzenia prawne będące podstawą prawną przysporzenia, cechuje nieodpłatność i to samo źródło przysporzenia jakim jest majątek przysparzającego, spadkodawcy/darczyńcy. Nieodpłatność i pochodzenie przysporzenia z majątku rolnika cechuje również umowę przekazania gospodarstwa następcy zawartą w trybie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. Pochodzenie przysporzenia z majątku rolnika nie nasuwa wątpliwości. W zakresie nieodpłatności zwrócić należy uwagę, że w art. 2 ustawy zostały zdefiniowane pojęcia użyte w ustawie. W punkcie 6 tego artykułu ustawa stanowiła, że przez przekazanie gospodarstwa rolnego następcy rozumie się nieodpłatne przeniesienie na rzecz następcy posiadania oraz własności tego gospodarstwa, jeżeli rolnik jest jego właścicielem. Zatem sam ustawodawca wskazał, że mamy do czynienia z czynnością nieodpłatną. O odpłatności umowy nie mogły decydować świadczenia emerytalne lub rentowe uzyskiwane przez przekazującego, skoro nie otrzymywał on ich od następcy lecz od państwa i dlatego, że spełnił przed przekazaniem inne wymagania określone ustawą. Skoro przekazanie było nieodpłatne, a państwo przejęło obowiązek świadczeń, nie następowały one kosztem majątku następcy. Obciążenia przewidziane w art. 56 ust. 1 i 2 ustawy miały charakter alimentacyjny i nie zmieniały nieodpłatnego charakteru umowy. Zatem, skoro przyczyną przysporzenia była causa donandi, istniała uzasadniona podstawa do przyjęcia, iż umowę przekazania gospodarstwa rolnego następcy

można traktować jak darowiznę w rozumieniu art. 33 pkt 2 k.r.o.. Takie stanowisko wyraził już Sąd Najwyższy uprzednio, w postanowieniach z dnia 18 kwietnia 2008 r. II CSK 647/07 lex nr 518174 i z dnia 30 stycznia 2009 r. II CSK 450/08 lex 599753. Sąd Najwyższy w obecnym składzie pogląd ten podziela.

Analizując przepisy powołanej ustawy nie można pomijać, że ustawa, określając krąg osób mogących być następcami, wymieniała w art. 48 ust. 1 kolejno, obok zstępnych, przysposobionych itd., małżonków tych osób, traktując małżonków jako samodzielnych następców. W art. 49 ust. 1 wskazano nadto, że gospodarstwo może być przekazane tylko jednemu następcy, a jeżeli następca pozostaje w związku małżeńskim – także obojgu małżonkom. Przepisy ustawy pozostawiały zatem rolnikowi wybór osoby następcy. Również wówczas, gdy następca pozostawał w związku małżeńskim, pozwalały uczynić stroną umowy, następcą, jedną tylko osobę, z wyłączeniem jej małżonka. Takie uregulowanie wskazuje, że ustawodawca decyzji rolnika, co do przekazania gospodarstwa wyłącznie następcy, bez udziału małżonka następcy, przypisał doniosłość prawną. Pozostawiając rolnikowi wybór, o którym mowa, ustawodawca jednocześnie przesądził dopuszczalność istnienia sytuacji, w której przedmiot umowy nie wchodził do majątku dorobkowego, mimo wiążącego następcę ustroju wspólności ustawowej, a to wówczas gdy tylko następca, bez udziału małżonka był, z woli rolnika, stroną umowy (por. uzasadnienie uchwały z dnia 15 listopada 1989 r. III CZP 93/89 lex nr 146208).

Przysporzenie nieodpłatne dokonane z majątku rolnika w umowie zawartej wyłącznie z jedną osobą, z wyłączeniem jej małżonka, powodowało zatem, że tak nabyty przedmiot winien być traktowany jako stanowiący majątek odrębny następcy. Dodać należy, że jedynie w sytuacji gdyby rolnik inaczej postanowił, niż wynika to z zasady wyrażonej w art. 33 pkt 2 k.r.o., przedmiot umowy mógł zostać objęty wspólnością ustawą. Przyjmuje się bowiem, że tylko odmienne od reguły wynikającej z art. 33 pkt 2 k.r.o. zastrzeżenie, winno być odzwierciedlone w treści czynności prawnej.

W sprawie niniejszej, pomimo pozostawania przez Andrzeja F. w związku małżeńskim i ustroju wspólności ustawowej z powódką, umowa została zawarta przez jego rodziców tylko z nim i umowa ta nie zawiera postanowienia o wejściu

przedmiotu umowy do majątku wspólnego. Oznacza to, że wola rodziców Andrzeja F. co do skutków umowy we wskazanym zakresie, została dostatecznie wyrażona przez takie ukształtowanie strony obdarowanej. Nie może przy tym pozostać obojętne dla oceny istotnych dla sprawy okoliczności, wieloletnie przekonanie obojga małżonków o przynależności przedmiotu umowy do majątku odrębnego Andrzeja F. Reasumując, gospodarstwo rolne, którego własność przeszła na następcę rolnika, pozostającego w związku małżeńskim i ustroju wspólności ustawowej, w wyniku zawarcia umowy przekazania gospodarstwa rolnego pomiędzy nim a przekazującym, weszło do majątku odrębnego następcy.

Podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut wadliwego ustalenia zachowania terminu z art. 841 § 3 k.p.c. został przez skarżącego określony jako naruszenie przepisów postępowania. Ocena umowy przekazania gospodarstwa zawartej przez Andrzeja F. jako powodująca wejście przedmiotu umowy do jego majątku osobistego, może, co prawda, zagadnienie zachowania tego terminu uczynić bezprzedmiotowym, można jednak zauważyć, że przepisy art. 841 § 1 i § 2 k.p.c. mają charakter procesowy, powództwo z § 1 art. 841 k.p.c. ma bowiem na celu ustanowienie zakazu prowadzenia egzekucji do oznaczonego przedmiotu oraz uchylenia skutków procesowych zajęcia. Przepis przesądza zatem o istnieniu, w oznaczonej sytuacji, roszczenia procesowego. Dodany zaś z dniem 5 lutego 2005 r. § 3 tego artykułu, ograniczający terminem miesięcznym możliwość realizacji uzyskania sądowego zakazu prowadzenia egzekucji, ma charakter materialnoprawny. Zatem zarzucone w skardze kasacyjnej naruszenie § 3 art. 841 k.p.c. przez wadliwe określenie początku biegu terminu nie jest naruszeniem przepisów postępowania, ale naruszeniem prawa materialnego. Skarżący ma rację, że nieprawidłowe jest stanowisko Sądu Apelacyjnego, iż termin ten rozpoczął bieg dopiero od dnia obwieszczenia o licytacji, dopiero bowiem to obwieszczenie stworzyło domniemanie powzięcia przez powódkę wiadomości o naruszeniu jej prawa. Przewidziany w § 3 art. 841 k.p.c. termin do wniesienia powództwa rozpoczyna bieg od dnia, w którym osoba trzecia dowiedziała się o zajęciu w wyniku skierowania do danego przedmiotu egzekucji z naruszeniem jej prawa i chodzi tu o faktyczne powzięcie wiadomości o zajęciu a nie dzień, w którym mogła dowiedzieć się o zajęciu (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007 r. V CSK 275/07 nie publ.). Badając zachowanie terminu nie można było nie uwzględnić, że skoro powództwo zostało wytoczone, to musi to oznaczać, że osoba trzecia wymagana przepisem § 3 art. 841 k.p.c. wiadomość już powzięła; rzeczą Sądu jest ustalenie rzeczywistej daty dowiedzenia się. Jeżeli jednak zajęcie przedmiotu należącego do osoby trzeciej nastąpiło w postępowaniu egzekucyjnym wszczętym przed wejściem w życie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz.1804), a osoba trzecia o naruszeniu jej prawa dowiedziała się przez wejściem w życie powołanej ustawy, termin ten biegnie od dnia wejścia w życie ustawy czyli od dnia 5 lutego 2004 r. (por. uchwała z dnia 17 lipca 2007 r. III CZP 57/07, OSNC z. 9/2008 r., poz. 97).

Należy nadto nadmienić, że Sąd II instancji nie dostrzegł, że po zniesieniu wspólności ustawowej majątek dotychczas wspólny małżonków stanowi masę, do której stosuje się przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych z uwzględnieniem przepisów o dziale spadku, a zaspokojenie wierzyciela

z przedmiotu należącego do takiej masy podlega ograniczeniom (por. art. 912 k.p.c.).

Reasumując, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. zaskarżony wyrok uchylono i przekazano sprawę Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

db